

Η «φωνή» της Πανελλήνιας Ένωσης Αποστράτων Πυροσβεστικού Σώματος

www.peaps.gr

ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΥΠΡΑΞΙΑΣ ΚΟΥΤΡΑΚΗ

Συνεχίζοντας τη δημοσίευση των διηγημάτων που απέσπασαν βραβείο στον πρώτο διαγωνισμό πυροσβεστικού διηγήματος, που διοργάνωσε η «Στέγη Πυροσβεστικού Πολιτισμού» της Π.Ε.Α.Π.Σ. με την ευκαιρία της συμπλήρωσης εξήντα χρόνων από την ίδρυσή της, σας παραθέτουμε το «Κόκκινο μάτι» της Ευπραξίας Κουτράκη που μοιράστηκε το βραβείο της 1ης θέσης με «Το πρόσωπο της φωτιάς» του Κώστα Βελούτσου.

Πόνος.

Πώς άραγε να μπορέσει κανείς να περιγράψει το πόνο; Τον ψυχικό πόνο. Αυτό το περίεργο, πραγματικά δυσάρεστο κι οδυνηρό αίσθημα.

Πόνος.

Με μια απλή αλλαγή ενός γράμματος γίνεται συνώνυμο και ταυτίζεται με το Μόνος. Μαζί έρχεται κι η μοναξιά. Μια λέξη που περιγράφει το απόλυτο κενό. Έρχονται στιγμές που όλοι μας την αποζητούμε. Όχι για να απομονωθούμε αλλά για να κάνουμε απλά παρέα με τον εαυτό μας. Προσωπικά δε θέλω να κάνω παρέα στον εαυτό μου. Έχει αλλάξει πολύ μετά τον Ιούλιο του 2018. Η Ευγενία με κοιτούσε με απορία. Έβλεπα στο βλέμμα της τόσο έντονα αυτό το συνεχές «Γιατί;» Της ήταν τόσο δύσκολο να καταλάβει.

Αχ! Η Ευγενία! Το πιο υπέροχο πλάσμα όλου του πλανήτη.

νήτη. Η ευγένεια της ψυχής της αποτυπωνόταν στ' όνομά της. Την ερωτεύτηκα με την πρώτη ματιά το καλοκαίρι του 1998. Τα έπινα με τον Κωστή. Πέρασε από δίπλα μου και ένιωσα την ψηλόλιγνη φιγούρα της να

μου κλέβει το οξυγόνο. Χάζευα εκείνα τις υπέροχες κατακόκκινες μπουκλές της που πύρωναν κάθε φορά που τις χάιδευαν οι ακτίνες του ήλιου.

-Τι έγινε Αντρίκο; Κολλήσαμε στην κοκκινομάλλα;

-Την είδες ρε φίλε; Σκέτη φωτιά είναι!

-Σώπα και σε βλέπω με εγκαύματα τρίτου βαθμού. Θα μας κάνεις ρεζίλι πυροσβεσταρά μου.

-Φίλε, κοίταξέ την λίγο. Έχει άλλον αέρα ρε συ.

-Φωτιά κι αέρας! Καλά το πας μεγάλε. Παρανάλωμα θα γίνεις ρε!

-Λέγε ό,τι θες.

-Δε θέλω να σ' απογοητεύσω, αλλά δεν είναι για τα δόντια σου αυτή. Ξεκόλλα γιατί σε σκέφτομαι πάνω στο βραχιονοφόρο να θες να κάνεις καντάδα.

Η πιο σημαντική μέρα της ζωής μου, ύστερα βέβαια από την ημέρα που γνώρισα την Ευγενία, ήταν η ημέρα της ορκωμοσίας μου. Με καμάρωνω εκείνη την ημέρα. Όχι για την καλοραμμένη μου στολή αλλά για εκείνη τη φλόγα που στεκόταν φουντωμένη και ζωντανή αριστερά, εκεί στο μέρος της καρδιάς. Κι εκείνο το κεντημένο «Θαρσείν Σώζειν» γέμιζε την ψυχή μου.

-Ξέρεις να δίνεις κι όχι να σκορπάς, φαίνεται στο καθαρό βλέμμα σου, μου έλεγε η Ευγενία.

Αυτό την είχε κερδίσει σ' εμένα κι ας με κορόιδευε ο Κωστής ο κουμπάρος!

Πού να το φανταζόμουν ότι 20 χρόνια μετά αυτό το βλέμμα θα χανόταν για πάντα.

Διαταραχή μετατραυματικού στρες, μας το είπαν. Τύπος αγχώδους διαταραχής σε επίπεδο ανησυχητικών επεισοδίων έντονης μνημονικής ανάκλησης, μας είπαν. Έπρεπε να το ψάξω στο διαδίκτυο για να καταλάβω τι μου έλεγε η εξαιρετική, κατά τ' άλλα, ψυχίατρος. Κατέληξα λοιπόν ότι το σύνδρομο του μετατραυματικού στρες μπορεί να εμφανιστεί ύστερα από μια φυσική καταστροφή, όπως μια πλημμύρα ή μια πυρκαγιά. Αυτό συγκράτησα. Κάτι που συμβαίνει μετά από μια τραγική πυρκαγιά!

-Μεγάλη επιστημονική ανακάλυψη των ψυχιάτρων! είπα ειρωνικά στην Ευγενία κι εκείνη με κοίταξε πάλι όλο απορία.

Συνέχισα τις επισκέψεις στην ψυχίατρο κι ακόμα συνεχίζω. Θεωρεί ότι το σύνδρομό μου, επηρεάζει αρνητικά τις κοινωνικές συναναστροφές και συμπεριφορές μου γενικότερα. Εγώ πάλι απορώ γιατί κανείς δε βλέπει γύρω του τι συμβαίνει. Ποιες κοινωνικές συναναστροφές; Όλοι έχουμε κλειστεί στα κάστρα που εμείς οι ίδιοι χτίσαμε στις ψυχές μας και επιλεκτικά ανοίγουμε διστακτικά την πόρτα και τα παράθυρα για να μπει λίγος καθαρός αέρας και ίσως κανένας φίλος που θα τύχει να περάσει.

«Άρνηση», το χαρακτήρισε η ψυχολόγος. Άρνηση να δεχτώ την πραγματικότητα. Πώς μπορείς να δεχτείς μια πραγματικότητα που σε φοβίζει, που τρέμεις στην ιδέα να την βιώσεις και να ανταπεξέλθεις στις απαιτήσεις της; Δεν μπήκα στη διαδικασία να εξηγήσω κάτι που δεν καταλαβαίνουν. Δεν μπήκα καν στη διαδικασία να εξηγήσω, την λανθασμένη κατ' εμέ, διαπιστωμένη «άρνηση» της ψυχολόγου.

Ήταν άλλη μια διαδρομή για συμβάν, εκτός έδρας. Από το ξεκίνημα ακόμα είχα καταλάβει ότι μας περίμεναν δύσκολες ώρες με το που θα φτάναμε.

Ξεκινήσαμε από τη Θεσσαλονίκη με προορισμό το Μάτι Αττικής. Έπειτα από είκοσι δύο χρόνια στις φωτιές, γνώριμη η κάθε διαδρομή, γνώριμα και τα συναισθήματα. Αγωνία, κούραση, αγανάκτηση, εξάρσεις, στεναχώρια, αγκαλιά.

Σοκαρίστηκα φτάνοντας στην περιοχή. Το μέτωπο της φωτιάς μεγάλο κι ο αγέρας υπαίτιος γι' αυτό. Δεν ήταν η πρώτη φορά που καλούμασταν σε τέτοιο συμβάν.

-Αδύνατον, είπα στον Κωστή. Εάν την γυρίσει λίγο, δε θα έχει κανείς μας πρόσβαση. Ούτε εκείνοι, ούτε εμείς! Κι έτσι έγινε.

Την είχαμε πιάσει την φωτιά κι αυτό θύμωσε τον σύντροφό της, τον αγέρα, που ξεκίνησε να μας δείχνει δίχως οίκτο ποιος είναι κυρίαρχος. Πανικός. Έτρεχαν γύρω μου οι συνάδερφοι να σώσουν ό,τι ήταν δυνατόν να σωθεί.

-Τρέξτε όλοι δυτικά. Έχει πολύ κόσμο εκεί, ακούστηκε η εντολή από τον ασύρματο.

Σαν τα μυρμήγκια ξεχυθήκαμε. Ο αγέρας να φουντώνει, η φωτιά να καίει, τα μάτια θολά και κόκκινα από την κάπνα και το κορμί να μη νιώθει τίποτα πια. Μόνο η σκέψη κι η θέληση όλων μας να υψώνουν το ανάστημά τους στο ζευγάρι της καταστροφής.

-Αντρίκο, σήκω. Προλαβαίνουμε να φτάσουμε στα σπίτια από εδώ κάτω. Υπάρχουν άνθρωποι λένε.

-Δεν μπορώ κουμπάρε. Δεν μπορώ!

Γραπώνει το σβέρκο μου και με σηκώνει.

-Δε σ' αφήνω πίσω μου ρε. Όχι ότι με νοιάζει για σένα παλιοτόμαρο. Την Ευγενία σου φοβάμαι!

Γελάσαμε, μου 'δωσε ένα μικρό χαστούκι και ξεκινήσαμε για τα σπίτια.

Άκουσα μια εξαιρετικά διαπεραστική φωνή. Σπάω την πόρτα και ξαπλωμένο δίπλα από το παράθυρο του σαλονιού ένα αγόρι γύρω στα 7-8 χρονών.

Το σπίτι ήδη καιγόταν κι ο μικρός στο πάτωμα με καμένη πλάτη και πατούσα όπου δεν ξεχώριζες ρούχο και δέρμα. Δεν ήξερα από πού να τον πιάσω.

-Μην ανησυχείς αγορίνα μου. Πώς σε λένε;

- Δημήτρη ή Μητσάρα.

-Εντάξει Μητσάρα. Εγώ είμαι ο Αντρέας ή Αντρίκος. Σε παίρνω και φεύγουμε!

-Όχι. Όχι. Είναι η μαμά κι η αδερφή μου μέσα.

-Κώστα, φωνάζω στον κουμπάρο. Παίρνω τον μικρό και εσύ τρέχα μέσα, έχει κι άλλους.

Πήρα αγκαλιά τον Μητσάρα κι άρχισα να τρέχω προς το διασωστικό.

Στην ανηφόρα ένιωσα την ανάσα μου να κόβεται. Λύγισα. Τα μάτια μου θολά και κόκκινα. Γονάτισα και χωρίς να το συνειδητοποιήσω τον έσφιξα στην αγκαλιά μου. Τον πόνεσα κι έβγαλε μια κραυγή. Γύρισα το κεφάλι μου και τον κοίταξα στα μάτια. Με κοίταξε με βλέμμα γλυκό και υγρό. Σαν γλυκό σιροπιαστό. Μ' έσφιξε κι αυτός. Σήκωσε το κεφάλι του και μου ψιθύρισε στο αυτί.

-Κύριε Αντρίκο, είμαι καλό παιδί και γενναίο, λέει η μαμά μου.

Ηλεκτρικό ρεύμα με διαπέρασε. Του χαμογέλασα και σηκώθηκα. Ήταν αυτό που χρειαζόμουν. Η δική μου ένεση αφύπνισης. Έπρεπε να σταθώ στα πόδια μου για τον Μητσάρα.

Για εκείνο το χαμόγελο που σκορπά χρυσόσκονη παντού και τα κάνει όλα ανεκτίμητα, αμύθητης αξίας, ακόμα και τα πιο απλά. Για εκείνο το βλέμμα που σε ταξιδεύει στο μοναδικό κόσμο του. Για εκείνη την αγκαλιά που μέσα της φωλιάζει όλη η αγάπη κι η ομορφιά του κόσμου. Το φίλησα στο μάγουλο, σηκώθηκα κι άρχισα να τρέχω. Παρέδωσα τον Μητσάρα στους διασώστες κι έτρεξα πάλι πίσω.

Φτάνοντας στο σπίτι είδα τον Κώστα καθισμένο σε μια άκρη στην είσοδο του οικοπέδου.

-Τι κάνεις ρε караγκιόζη! Πού είναι η μάνα κι η κόρη; Σήκω ρε! Σου μιλάω!

Σήκωσε τα μάτια του και κάτω από τα πυκνά και καπνισμένα ματόκλαδά του αντίκρισα το πιο θολό βλέμμα του.

-Φίλε, μου απαντά χαμηλόφωνα. Είχαν χαθεί ήδη και οι δυο! Δεν παλεύεται αυτή η ασχήμια κουμπάρε. Αγκαλιασμένες ήταν, αλλά δεν ξεχώριζες σώματα. Ένα κουφάρι κι οι δυο!

Έμεινα ασάλευτος. Κάθισα δίπλα του αμίλητος. Χάθηκα

στις σκέψεις μου για τον άνισο αγώνα του κυνηγιού της φωτιάς.

-Θα την πιάσουμε ρε την άτιμη τη φωτιά. Θα την τελειώσουμε, σκεφτόμουν.

Παρακαλούσα το Θεό. Τον εκλιπαρούσα για μια βοήθεια για ένα του σημάδι, για μια σταγόνα ελπίδας.

Έφτανε το δειλινό. Τα μάτια μου ακόμα κόκκινα, όπως το χρώμα του δειλινού. Χάνομαι σ' ένα μονοπάτι ελπίδας. Δεν ξέρω για πόση ώρα αφέθηκα σ' αυτήν την ψεύτικη ομορφιά του, αλλά το είχα ανάγκη.

Ξαφνικά άκουσα από το βάθος ένα τραγούδι γνώριμο. Να ζήσεις Ελένη και χρόνια πολλά...

-Τα χάνω, σκέφτηκα. Αυτό ήταν, μου σαλεύει.

Προσπάθησα να μαζέψω τη σκέψη μου και το αδύναμο κορμί μου. Συνέχισα ν' ακούω το τραγούδι των γενεθλίων και πριν μ'

εγκαταλείψει το φως του δειλινού διέκρινα στο βάθος της θάλασσας δυο γυναίκες και κάτι παιδιά σ' ένα φουσκωτό στρώμα να προσπαθούν να γιορτάσουν τη ζωή! Τρελαίνομαι, σκέφτηκα. Δε χρειάζεται άλλωστε και πολύ να γυρίσει ο διακόπτης του μυαλού. Άκουγα από τον ασύρματο διάφορες εντολές αλλά δεν είχα επαφή. Την προσοχή μου είχε τραβήξει το κόκκινο φως από δύο βάρκες. Πλησίαζαν το στρώμα. Καλεσμένοι

κι αυτοί στο πάρτι γενεθλίων. Ένιωσα την ανάγκη να τραγουδήσω κι ας ήμουν ακάλεστος.

-Ελένη, χρόνια σου πολλά κορίτσι μου! Φώναξα με όλη μου τη δύναμη.

Δε νομίζω να μ' άκουσε κανείς. Η ραχοκοκκαλιά μου μούδιασε. Το μυαλό μου, στο κόκκινο σήμα της μπλού-

ζας μου, που έστεκε περήφανο στο μέρος της καρδιάς. Το κόκκινο της φωτιάς που κατέληξε σε μαύρο. Σκόρπισα στο μαύρο του κορμιού μου και στη στάχτη της ψυχής. Πάγωσαν όλα μέσα μου παρ' όλη την κάψα που είχε γύρω μου.

Με στοιχειώνει ακόμα το πάρτι γενεθλίων της Ελένης. Με στοιχειώνει ακόμα η εικόνα της μάνας και της αδερφής του Μητσάρα. Κουλουριασμένες, μαύρες, ενωμένες.

Φεύγοντας προ-

χθές από την ψυχίατρο πρόσεξα το βλέμμα μου στον καθρέπτη του αυτοκινήτου. Μου ήρθαν τα λόγια της Ευγενίας στο μυαλό.

-Έχει αλλάξει το βλέμμα σου. Δεν είναι αυτό που ερωτεύτηκα.

Πόσο δίκιο έχει.

Ας είναι.

Ίσως έτσι έπρεπε να γίνει.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Θεωρεί τον εαυτό της ως δόκιμη συγγραφέα γιατί η γραφή πάντα σε εξελίσσει και εξελίσσεται. Έχει συμμετάσχει στο συλλογικό βιβλίο «Ασύνορες Μνήμες» με το διήγημά της «Στάχτη», (Δεκέμβριος 2017, εκδόσεις Ανάτυπο). Έχει βραβευθεί με έπαινο από την Unesco στον 5ο Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό, για το πεζογράφημά της με τίτλο «Ηλιαχτίδες και Ψιχάλες» καθώς και με το Β' βραβείο στον 7ο Διεθνή Λογοτεχνικό διαγωνισμό. Είναι σύζυγος, εδώ και 17 χρόνια, του Πυρονόμου Αυγέρη Αντώνη κι έχουν δύο παιδιά. Σπούδασε δημοσιογραφία και οι μεταπτυχιακές σπουδές της ήταν σχετικές με τη Διεθνή δημοσιογραφία.

